

Vše začalo na Saturnu

„Existuje jedna teorie, která praví, že jestli někdo někdy zjistí proč a nač je vesmír, vesmír okamžitě zmizí a nahradí ho něco ještě bizarnějšího a nepochopitelnějšího. - Jiná teorie praví, že už se tak stalo.

Douglas Adams (britský spisovatel)

Naše cesta začala zprávou o stvoření — teď půjdeme mnohem dále, do pravěků, zpátky. Jak je to možné? Najdou-li historikové naši rané historie nebo dávno zašlých časů, archeologové, antropologové nebo paleontologové, badatelé starých kultur či dávno zašlých věků, pozůstatky sakrálních nebo profánních staveb, zbytky kostí nebo dokonce látek, mohou z nich, s pomocí moderní mediální techniky, probudit tehdejší svět k novému životu. Výsledky — fascinující obrazy! — dnes vidíme ve filmech a televizních dokumentech. Z domněle mrtvého materiálu se vykouzlí fantastické obrazy pravěku, nebo dokonce celé filmy i s ožvlými dinosaury, například *Jurský park*. (Bylo by zajímavě vědět, co si o tom myslí samotní dinosauři nebo naši prapředci a jestli by se vůbec „poznali“ ...) Buď jak buď, různí vědci mohou i z nepatrných pozůstatků nechat znovu vzniknout celý vesmír. Svým dílem k tomu přispěly i genové výzkumy. Můžeme tedy říci: *Ve starých nálezech - jestliže je umíme přečíst - nadále žije minulost!*

I v televizních archivech jsou uloženy dějiny, například staré týdeníky a filmy o Třetí říši nebo o smrti Johna F. Kennedyho. Historické události byly dříve ukládané magneticky, dnes jsou uloženy na elektronických „pevných discích“ či stříbřitých disketách a díky ohromnému pokroku elektroniky je dnes možno na jedno jediné CD uložit kompletní lexikon, včetně obrazového materiálu a kartotéky. V blízké budoucnosti budeme mít k dispozici média natolik kompaktní, že na ně budeme moci uložit veškeré vědění lidstva.

Teď si podle těchto příkladů, prosím, představte jakýsi kosmický archiv, v němž je zadokumentováno všechno, co se *kdy* stalo na Zemi nebo ve Sluneční soustavě. Podle našeho dnešního stavu znalostí by takový archiv nemusel být nijak giganticky veliký a mohl by být libovolněkrát rozmnožen. Udělejte

ještě krůček dále a představte si, že médium, na němž je archiv uložen, je tak citlivé, že jej můžeme zaznamenat jenom „duševně“ a je tak obsažné, že je možno ukládat neuvěřitelné množství obrazů na nejmenším prostoru. A nakonec si troufněte udělat ještě další krok a představte si, že my lidé, bychom měli schopnost tuto paměť využívat - „vnitřním pohledem“.

Na základě těchto přijatelných předpokladů snadněji pochopíme i význam staroindického slova *akáša*. Výraz „akáša“ je nejčastěji nahrazován slovem „prostor“ nebo „éter“, to je však jen jeden překlad, přesněji řečeno pokus o vystižení jeho významu. Představme si ho raději jako velmi jemné, vědecky dosud ne- prozkoumatelné médium, jemnější než vzduch, v němž jsou v podobě obrazů uloženy veškeré události tohoto světa. Fyzikové dnes hovoří o neviditelné substanci, nazývají ji „temná hmota“, která vyplňuje devadesát procent vašeho fyzického kosmu - kdo ví, třeba objevili právě akášu?

Starí indiští mudrci, rishis, nazývali záznamy v tomto médiu jako *kronika akáša*. Lidé na dostatečné duchovní úrovni jsou schopni v této kronice číst a nahlížet do ní stejným způsobem, jako my ostatní vidíme například nějaký videofilm. Jsou to duchovní „vizionáři, či věštcí“. Učí nás, že ačkoli má tuto schopnost každý člověk, je k její aktivaci potřeba speciální školení.

Duchovní vizionář „vstoupí“ do kroniky akáša a pozoruje obrazy, z nichž může vyčíst jak se utvářel vesmír a jak se vyvíjela naše Sluneční soustava. Duchovní vizionář čte v „nemateriální“ kronice akáša stejně, jako čte paleontolog v kostech brontosaurů a získává znalosti stejným způsobem, jako vědec z nejrůznějších materiálních úlomků.

Nejdříve z obrazů vyčte, že vše ve vesmíru má určitý rytmus. Čas, evoluce, vše probíhá v cyklech.

Pro moderní vědu to v podstatě není nic nového, protože například elektronika, ba veškerá moderní technika, je v principu založena na rytmickém kmitání. Rytmičká opakování, takzvané sinusové kmity, jsou základem elektroniky a víme, že příčinou všech podobných kmitů jsou elektromagnetické jevy. Avšak hovoří-li vědci o vesmíru, o teorii vzniku života a běhu času, vycházejí z principu lineárního průběhu. Proč vlastně? Umějí tento rozpor uspokojivě vysvětlit? Vyplyvá z něho totiž předpoklad, že čas a s ním i veškerá evoluce, mají lineární průběh. Náhorně nám to ukáže jeden z nejoblíbenějších příkladů Rudolfa Steinera: Představte si vědce zkoumajícího váš život, který z vědeckého chápání času položí otázku: „*Jak vypadalo vaše tělo před 200 lety?*“ Začne „extrapolovat“ do minulosti, tzn. ze současnosti vyvozuje závěry do minulosti.

Je to - přirozeně — zcela nesmyslné, protože před dvěma sty lety jste v tomto těle nemohl existovat, neboť existuje cyklus zrození a smrti. Ale přesně tuto metodu používají paleontologové a astrofyzikové (ačkoli posledně jmenovaní se již přibližují realitě): Vycházejí z lineárního plynutí času a věří, že z něho mohou zpětně dopočítat minulost! Proto se mluví o milionech a miliardách let. Neptají se po smyslu, resp. nesmyslu, ale právě ten by měli vážně vědecky vysvětlit. Protože:

Na čem je založeno naše měření času? Jestliže nejdříve mluvíme o „letech“, máme na mysli onen čas, který potřebuje Země k oběhu kolem Slunce. Avšak dříve Země neobíhala kolem Slunce, protože neexistovala! V tom případě je toto vědecké měření času nesmyslné!

Fyzikové by odpověděli: „*Tento způsob měření času již dávno nepoužíváme, měříme jej atomovými hodinami, tzn. počítáme s rytmem atomů.*“ Přehlížejí přitom však jeden podstatný fakt: Vycházejí prostě z toho, že tyto rytmy byly stále stejné a to je naprosto nepřijatelné. Ani si nepokládají otázku, odkud tyto rytmy pocházejí! Jak známo (a je nesporné), že u křemíkových hodin, stejně jako u počítačových procesorů, musí existovat něco, co udává rytmus. A kdo v kosmu udává rytmus? Kdo vychází z jednoduché teorie, že přírodní zákony a rytmus atomů byly stále stejné, vychází z nepřijatelného předpokladu. Nadto by si měl stoupenec této teorie ještě položit otázku, kdo se vlastně stará o to, aby tyto zákony byly stále stejné, neměnné. Žádný „zákon“ není vytvořen sám pro sebe, jak nám podsouvají badatelé. Již pojem „zákon“ předpokládá „zákonodárce“! Zákonodárce je však inteligentní, vědomá bytost a použití tohoto slova v přírodních vědách tedy implikuje předpoklad inteligentního „designéra“, jak jej nazývají zastánci *Intelligent Design*, nebo nějakého Stvořitele, dává- te-li přednost náboženskému výrazu.

Životy vznikají a zanikají, hvězdy a galaxie rovněž. Připouštějí to dokonce i astrofyzikové. Z toho tedy vyplývá, že mohou, resp. musejí vycházet z existence kosmických časových rytmů. Přesně o tom hovoří staří mudrcové. Jako vzdělaný moderní vědec to chápu, ale nepřivedl mě k tomu nikdo z mých univerzitních učitelů, nýbrž Rudolf Steiner.

Z vlastního života víme, že všechno se odehrává v rytmech: roční období, den a noc, příliv a odliv atd. Samotný život je určován rytmy: klid a odpočinek, nádech a výdech. Mělo by to být ve velkých kosmických souvislostech jinak? Zasvěcení odpovídají záporně, stejně jako astrofyzikové. Ti hovoří o vel-

kém třesku, o rozpínání a smršťování vesmíru.

Staří mudrcové, rišiové, označují rozpínání vesmíru nebo Sluneční soustavy jako *manvantara*, jako „světový den“ a smršťování jako *pralaya*, neboli „světovou noc“.

Velký rozdíl ve způsobu pohledu spočívá jednak v tom, že podle spirituálních vizionářů přijde po noci opět den a že smršťování hmoty představuje likvidaci v duchovním stavu. *Pralaya*, světová noc, je tedy rovněž duchovní stav, tzn. že hmota se přemění v plyn, resp. že se vrací do prapůvodního duchovního stavu. Z tohoto duchovna hmota opět povstane - připravena pro další nové stvoření. Fantazie?

Copak se stává s květinou v zimě? Vzdá se své vnější podoby, vrátí se do země a na jaře se opět zjeví. Co se děje se semenem? Ukrývá v sobě celou podobu stromu a přináší nové stvoření, nový strom! Nebo co je s párou ve vzduchu? Obvykle ji nevidíme. Přesto je ve vzduchu a kondenzovaná v mraku je opět vidět!

Že hmota přechází z pevného agregátního stavu do stavu stále jemnějšího až nakonec úplně zmizí v neviditelném stavu, o tom se již neprou ani moderní kvantová fyzikové. Jak všichni známe z vlastního života, z takzvané klasické fyziky známe skupenství pevné (led), kapalné (vodu), plynné (vodní páru) a nadto ještě skupenství ohně (plazmu) a nakonec stav, či skupenství, v němž již neexistuje hmota, nýbrž „virtuální částičky“ a „pulzující kvantová pole“.

Tento stav, či skupenství, nazývají kvantová fyzikové „vakuum“.
A co je to jiného, než *pralaya* starých indických mudrců? Jsou to přece jen jiné výrazy pro tentýž stav.

Z toho je zřejmé, že dokonce z pohledu nejmodernějších přírodních věd jsou názory a způsoby pohledu starých duchovních vizionářů přijatelné a zcela pochopitelné. Nesčetní „alternativní“ fyzikové se tímto směrem již ubírají a velké množství literatury, věnované tomuto tématu, přispělo i k tomu, že po kvantové fyzice rády sahají i spirituální kruhy. Z pohledu moderních přírodních věd nejsou mezi těmito spirituálními způsoby pozorování rozpory - odhlédneme-li od používání výrazu „duchovno“ a od představy, že se neztrácejí ani informace, nýbrž že se ve výše popsaném duchovním stavu, či skupenství, ukládají pro nové stvoření (a že za tím vším působí duchovní bytosti). Avšak i takzvaný „model polí“ kvantové fyziky se vlastně plně kryje s touto představou. Tato pole nejsou v podstatě nic jiného, než matematické koncepty, popisující přesně to, co jsem právě uvedl. Obsahují takřka jakýsi nemateriální podobě všechny informace o vesmíru, jakýsi „stavební plán“

materiálního tvoření. Fyzikové se ještě brání uznat tento „model polí“ za něco duchovního, ale co jiného by to mělo být? Jsou to duchovní pole a jako hmota nikde neexistují. Taková jsou vědecká fakta.

Z toho můžeme dovodit, že představa rytmických kosmických cyklů je v podstatě skutečně přírodovědecky přesná. To však rovněž znamená, že existuje život, srovnatelný s životem rostlin, který staré stvoření ukládá v podobě *duchovních semen*, zpracovává je v procesu duchovního zrání a vytváří z něho nový výtvar. Přesně tak popisují staří a moderní vizionáři, jako Rudolf Steiner, existenci kosmu.

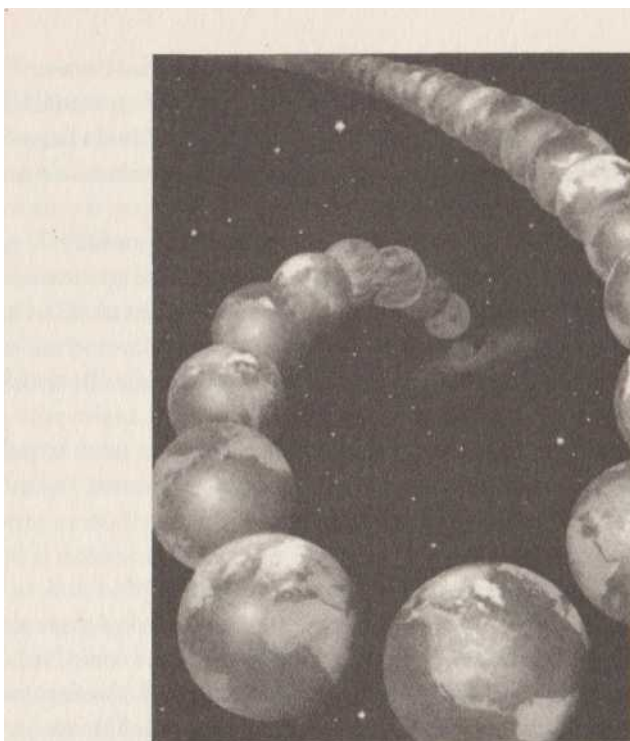
Věštec, či vizionář, „listuje“ v kosmických záznamech, ve staré kronice aká-ša, pozoruje v ní uložené obrazy a díky zvláštním schopnostem může (například) poznat, jak vznikla Sluneční soustava.

A vidí: Naše Sluneční soustava byla na počátku, dávno před dobou, jíž popisuje Genesis, jedna jediná zeměkoule, tvořená teplem, jak ji poprvé popsal Rudolf Steiner v obsáhlém díle *„Die Geheimwissenschaft im Umriss“*. Obsah tehdejší koule by dnes odpovídal asi kouli rozlohy oběžné dráhy Saturnu. Proto nazývají zasvěcení tento první hmotný viditelný stav naší Sluneční soustavy „Saturn“ nebo „starý Saturn“. S tímto výrazem se neseťkáváme pouze u Steinera, používají jej i rosenkruciáni a zasvěcení, například Mikhael Ivanhov.

„Saturn“ byl tehdy první stav světa naší Sluneční soustavy, první velká *manvantara*, první velký světový den naší soustavy (tak daleko do minulosti může dnes věštec nahlédnout).

Z toho tedy vyplývá, že Saturn byla žhavá koule a když se objevila samotná Země i ona jistým způsobem „proběhla“ tímto starým žhavým stavem. Že tomuto Steinerově poznatku odpovídá i představa fyziků, ukazuje následující obrázek, který já osobně znám již od dětství. Pochází z ve své době velmi populární knihy *Die Welt, in der wir leben*). Tento obraz mluví sám za sebe: Počátek a konec Země jsou ohnivé koule.

V knize se k tomu říká: „Život naší Země patrně započal ve žhnoucí pramlze
...“

Vývoj Země z pohledu fyziky

I v tomto případě se ukazuje, že poznatky z vidin Rudolfa Steinera odpovídají názoru přírodovědců. Fyzikům je však odepřena možnost nahlédnout před tento stav Země, to zůstává vyhrazeno pouze duchovním vizionářům. Právě to je ona hranice, na níž se rozcházejí cesty přírodních věd a DUCHOVNÍ VĚDY.

Saturnu dnes odpovídá *Saturday*, sobota. Týden má sedm dní. Proč? Od koho toto dělení pochází? Pochází z vědění zasvěcených ze starého Babylonu. Ti znali sedm stavů evoluce reprezentovaných planetami a podle nich rozdělili týden.

Toto dělení má základ v průbězích kosmických dějů, protože existuje sedm velkých světových cyklů. Po Saturnu následují první velká *pralaya* a druhá *manvantara*. Tento nový stav začali zasvěcení Starého Babylonu nazývat „Slunce“

nebo „staré Slunce“, které se jako velká zeměkoule rozkládala od Slunce k dnešnímu Saturnu. Skupenství neboli stav *tepla* označovali v dávnověku jako „prvek“ *ohne*, což je poněkud zavádějící, protože naši předci tím neoznačovali prvek v dnešním významu, nýbrž (mimo jiné) agregátní stav, jistým způsobem již zmíněný čtvrtý základní stav či skupenství fyziky: plazmu (příčemž tomuto výrazu je přisuzováno ještě hlubší spirituální pozadí). Z této plazmy, z obalu Země známého jako *ionosféra*, vykristalizovalo zahuštěním nebo ochlazením přesně to, co se odehrává v naší zeměkouli: atmosféra, plynný obal, jazykem našich předků „vzduch“.

Při hoření hmoty vznikají tři věci: teplo, světlo a kouř, tedy stavy ohně, světla a vzduchu. Světlo se mezi čtyřmi starými prvky nevyskytuje. Vzniká však vedle tepla z plazmy.

Ve velké zeměkouli Saturnu tedy bylo podle toho pouze teplo, na „Slunci“ se k tomu přidalo ještě světlo a vzduch. Tento stav představuje Slunce dodnes. Ještě neexistovala voda, skupenství kapalná, které logicky muselo následovat.

K jejímu vzniku bylo zapotřebí další světové noci a dalšího světového dne. Chceme-li, můžeme sedm biblických dní Božího stvoření vidět jako odpovídající časová období. Ostatně popis nesměruje k těmto velkým světovým cyklům, nýbrž k menším, o nichž ještě budeme hovořit.

Jestliže si fanatičtí stoupenci Bible myslí, že mohou srovnávat tehdejší dny s dny pozemskými, jsou na falešné stopě, neboť i podle Genesis vznikly pozemské dny mnohem později : když „řekl Bůh: Buďte světla na nebeské klenbě, aby oddělovala dne od noci!“ Neexistuje-li Země a tudíž se ani neotáčí, nemůžeme přece o pozemských dnech vůbec mluvit?! Ze samotné Bible je možno jasně odvodit, že tato představa je zcela mylná. Bohužel se z toho však vůbec nevyvozují naprosto logické závěry:

„Boží dny“ jsou velké světové cykly.

Tento způsob pohledu na věc konečně nabízí řešení mnoha nedorozumění, která zatěžují vztahy náboženství a vědy, je řešením sporů, které dnes opět vzplály kolem *Intelligent Design (ID)* a evoluční teorie. Ve středověku se vedly spory o to, zda je Země plochá, dnes se přeme o náhodu jako Stvořitele. Tehdy nemělo pravdu náboženství, dnes věda. Z náboženství vznikla věda, z vědy náboženství, nazývané *materialismus*.

Náboženští fanatikové se brání rozumnému pohledu na Svaté písmo, Bibli. Neumějí ji skutečně číst a proto ji paradoxně čtou očima oněch vědců, kteří ji

popírají, chtějí-li sedm Božích dní stavět na roveň normálním pozemským dnům. Vědečtí fanatikové se naopak neumějí podívat neutrálně a věcně na vlastní vědu, jsou jati falešnými představami a jakousi téměř náboženskou pověrou, materializmem, který však kvantová fyzikové již dávno vyvrátili.

Jedni mají falešnou představu o čase, protože kosmické cykly nesprávně vykládají jako pozemské dny, druzí mají falešnou představu o čase, protože věří v lineární čas, který prokazatelně neexistuje. A to je základem jejich zahojklého sporu. Někdy mi to připadá jako velké loutkové divadlo a kladu si otázku, zda to vše není zinscenováno osobami v zákulisí jako nějaká divadelní hra, ovšem bez vědomí herců, kteří jsou tím zneužíváni a vodí tak sebe i diváky „za nos“.

Avšak pojďme zpátky ke kosmickému vývoji: Z velkého světového spánku, světové noci, kosmického vakua, povstává jako třetí fáze další velká zeměkoule, tentokrát sahající od Slunce k dnešnímu Marsu. Přichází i další agregátní stav, skupenství kapalné. Vycházíme nyní z nového, zhuštěného stavu, který obsahuje rovněž kapalný prvek.

Tento stav velkého světa rovněž zanikne a o život se přihlásí čtvrtá fáze. Tuto čtvrtou velkou zeměkouli nazývají věštcí „Zemí“. Poprvé je dosaženo cíle, je vytvořena Země, tzn. nejhustější hmota, pevné skupenství.

Uběhly čtyři kosmické cykly, teprve po nich vznikla kolem „Země“ hmota v dnešním pevném stavu. Tato nová „Země“ je naše Sluneční soustava a zpočátku existovala opět jako horká koule.

V biologii platí zákon, podle něhož musejí živé bytosti projít nejprve všemi vývojovými stádii. Je tomu tak u lidského embrya a totéž platí i pro kosmos. Každým novým zrodem se musejí zopakovat všechny staré stavy, aby se mohly přizpůsobit novým skutečnostem. Nová velká „Zeměkoule“ však ještě nemá s *naší Zemí* nic společného, protože zahrnuje celou Sluneční soustavu. Nejprve projde fází Saturnu, poté fází Slunce, pak fází Měsíce. Aby se dokončila přeměna do dnešní reality, tzn. aby se Země stala pevnou planetou a mohla obíhat kolem Slunce, musí se nejprve oddělit. Protože velká Zeměkoule jako celek nikdy nemůže být pevná, musí se oddělit část, která se může ochladit a vykristalizovat, tzn. „ztuhnout“. Aby se tak mohlo stát, musí se odpovídající část dostat do správné vzdálenosti od „mateřské Zeměkoule“, zejména v případě, má-li na ní později vzniknout biologický život. Vzdálenost mezi teplo poskytující koulí, v důsledku toho nazývané „Slunce“, a minerální koulí, dle stejného principu nazývané „Gaia“, „Terra“ nebo „Země“, musí být určena

naprosto přesně. Musí se oddělit Slunce a Země, odděleno musí být i „nebe“ a „země“.

Přesně to je onen okamžik, o němž se mluví v knize Genesis:

„Na počátku stvořil Bůh nebe a Zemi.“

„Na počátku stvořili Elohim nebe a Zemi.“

První slova Bible znamenají právě onen okamžik, kdy se oddělilo Slunce a Země! Nyní začínáme rovněž poznávat, jak kvalitní věštické dokumenty jsou staré dokumenty a ve starých Hebrejcích poznáváme *zasvěcené*, kteří přesně znali kosmické souvislosti. Bible dostává smysl!

Nyní je rovněž jasné, že tento starý začátek *není* začátkem *veškerého* stvoření. Genesis podává zprávu o *začátku stvoření naší malé Země*—z o tom mluvili staří věštcí. Zsvěcení z novější doby — lidé jako Rudolf Steiner - nám předávají nové zprávy o stvoření. Podle mého názoru jsou doklady Bible a názory Rudolfa Steinera stejného původu. Knihy sepsané podle přednášek Rudolfa Steinera však nesmějí být navzdory tomu mylně vykládány jako nová „Bible“. Je známo, že my, lidé, máme sklony udělat téměř ze všeho náboženství. Steinerovy poznatky jsou však založeny na vědeckém způsobu pozorování a již nespočívají na souvislostech víry. V DUCHOVNI VĚDĚ se spojily náboženství a věda, víra a vědění již nestojí každé zvlášť — na rozdíl od náboženství a vědy v dnešním obecném postavení. A to je úplně nové!

Zsvěcení mluvili rovněž o *Elohimech*. Podle Steinera a dalších zsvěcených jsou Elohimové ony vysoké bytosti, jejichž domovem je Slunce. My, lidé, žijeme v minerálních tělech a abychom mohli existovat, potřebujeme minerální planetu. Naproti tomu Elohimové mají duchovní tělo, světelné tělo a k životu proto potřebují odpovídající hvězdu, Slunce. Ve vlastním slova smyslu je Slunce tělem Elohimů, slunečních bohů a je to oněch „*sedm duchů před Božím trůnem*“, jak praví Nový zákon.

Je tedy jasné, že naše Země a naše Sluneční soustava jsou prastaré, mnohem, mnohem starší, než si myslíme. Na základě tohoto pokroku poznání se nám podaří i změřit velikost vlastního bytí, neboť veliká bytí vyžadují dlouhá časová období, aby dala vzniknout této Zemi v jeho minerální podobě: Nejprve stvořila velkou žhoucí Zeměkouli, poté velkou Zeměkouli z tepla-světla-vzduchu-vody a nakonec dnešní světovou soustavu teplo-světlo-voda-země, jíž označujeme jako „Sluneční soustavu“.

Získali jsme domov, v němž můžeme žít v dnešní podobě jako lidé. Existo-

váli jsme již i ve všech předcházejících velkých světových soustavách, avšak až teď máme „pevná“ těla, v nichž můžeme žít zde, na Zemi. Zdá se, že Bůh — onen Bůh, jehož si představujeme jako stvořitele světa - sídlil ještě vysoko nad Bohem Starého zákona, nad Jehovou, nad Kristem, jedním z Elohimů, jehož sám Kristus nazývá „otcem“, sídlil vysoko nad těmi, kteří dali za úkol Elohi- mům stvořit nás lidi, *svobodné bytosti*. Abychom této svobody skutečně dosáhli, museli jsme vykonat dlouhou, dlouhou cestu. A dnes jsme již pokročili tak daleko, že všichni máme a musíme mít přístup k tomuto vědění. Až teď.

Nyní umíme a smíme všechno pochopit - a právě v tom tkví vlastní velikost našeho lidského bytí a Boží milost!

Zasvěcení znali odjakživa všechna tato tajemství, avšak až teď je doba zralá na to, aby všichni lidé — všichni, kteří skutečně chtějí — mohli pochopit. „Zakladatelem“ tohoto duchovního vidění je Rudolf Steiner.

Těchto pár vět o dění, jehož podrobnější zpráva by naplnila několik knih, by nám mělo stačit. Mně šlo především o to, položit základy pro pochopení pozadí naší současné existence, z níž již dnes můžeme poznat i budoucnost. Předpokladem jsou ještě další znalosti o dalších kosmických cyklech, o nichž se zmíním v přespříští kapitole. Tyto cykly přímo souvisejí s naším, lidským, vývojem. Co se dnes naučíme o tom, kdo, nebo co jsme? Moudří veškerých věků, od staré Indie takzvaného védského období až do dnešních dní, říkají, že jsme mnohvrstevné bytosti s několika „těly“ a náš vývoj spočívá v neustávajícím vývoji těla a bude trvat tak dlouho, dokud nedospějeme ke skutečnému lidskému bytí.

Význam tohoto skutečného lidského bytí a jeho souvislosti s velkými kosmickými cykly vysvětluje ve svých dílech Rudolf Steiner

Všechny pletichy, manipulace s politickým, náboženským nebo ekonomickým pozadím, které dnes sami prožíváme a dozvídáme se o nich z bezpočtu zpráv v médiích, jsou zrcadlem duchovního dění. Nesčetné tiskoviny z okrajových věd a okrajových oblastí naší společnosti se zabývají především všemožnými „spikleneckými teoriemi“, tajnými okultními spolky, svobodnými zednáři, záhadnými vraždami sdružení *Skull of Bones*, jehož členem je i bývalý americký prezident Bush, mysteriózními skupinami *Bilderberger*, mnohými tajnými službami a všemi podobnými organizacemi až po veškerá náboženská, křesťanská sdružení. Goethe trefně napsal ve Faustovi: „ *Vše pomíjivé je pouhé podobenství*. “ Až tohle pochopíme a pochopíme i všechny souvislosti mezi duchovnem a materiálnem, budeme se moci skutečně cítit

svobodní! I k tomu by svým dílem měla přispět má kniha. Rudolf Steiner ukázal a vysvětlil tyto duchovní souvislosti a nyní záleží na rozhodnutí každého z nás, zda si vědění osvojí, nebo jej pomine bez povšimnutí. Touto knihou bych chtěl vzbudit zájem a zvědavost svých čtenářů a (jak doufám) přimět co nejvíce lidí k tomu, aby se zabývali touto „neskladnou látkou“, i když je to občas poněkud obtížné a velmi vzdálené hlavnímu proudu naší doby.

Alex Burkart